

SUMARI

Orfebreria narrativa	9
----------------------------	---

I

Llegits	15
Converses telefòniques.....	17
Avorriment.....	19
Accident.....	21
Infern.....	23
Erotisme.....	25
Assassí	27
Insignificant	29
Elena.....	31
Venjança.....	33
La por.....	35
Amor.....	37
Guerra.....	39
No hi ha mal que per bé no vingui.....	41
Sempre i mai.....	43
L'edat	45
Matrimoni.....	47
Trasplantament.....	49

II

Malson I.....	53
Petits crims familiars	55
Dolor	57
Enamorament	59
Els caps.....	61
Morir	63
El temps	65
Amor.....	67
Germans	69
Conte fantàstic	71
Vampirs.....	73
Passió	75
Desmemòria.....	77
Amor desesperat	79
Treballador	81
Amistat	83
Rebel·lia	85
La família	87

III

Malson II.....	91
Vigila què demanes a santa Teresa	93
Amor i dolor	95
Una errada.....	97
Records	99
Regal enverinat	101
Les bèsties.....	103
Abandó	105
Responsabilitat	107

Solitud	109
Sobre l'amor	111
L'erotisme del poder.....	113
Maleïda propietat privada	115
La sorpresa.....	117
Amor mal entès.....	119
Oficis perillosos	121
L'atzar.....	123
Desamor.....	125

IV

Malson III	129
Suïcidi.....	131
Impossible.....	133
La mort	135
Agraïments.....	137
Posteritat	139
Vida	141
Bruixa!	143
Canvi d'identitat.....	145
Eternitat.....	147
La mà	149
Por	151
Plagi.....	153
La sort i la desgràcia no se sap on són.....	155
Novícia.....	157
Veure o no veure.....	159
Amor filial o psicosi.....	161
Malson IV	163

ORFEBRERIA NARRATIVA

Acabeu d'obrir un llibre de microrelats. Enhorabona! Esteu a punt de viure una experiència literària intensa en cada pàgina. Els microrelats —o microcontes— són petites píndoles narratives, breus descàrregues d'enginy que tenen com a objectiu sacsejar l'ànima i estan indicades, especialment, per a lectors intel·ligents i perspicaços. Són contes d'una brevetat extrema, precioses i precises miniatures d'artesanía literària, que pretenen impactar el lector amb tot just unes poques ratlles. Com s'ha dit sovint (i em sembla que el primer va ser Julio Cortázar), si la novel·la és com un combat de boxa que s'ha de guanyar per punts, el relat ho ha de fer per *knock-out*, tombant el contrincant amb un directe a l'estómac. En el cas del microrelat, a més, aquest *ko* ha de produir-se en el primer assalt. El microrelat (concentrat i breu, que només funciona si és un text rodó i perfecte) acostuma a evitar el lirisme de la poesia i, en canvi, sovint manté, amb un minimalisme exquisit, l'estructura clàssica narrativa de plantejament, nus i desenllaç. És com quan en una bona fotografia hi

veiem una història completa i complexa. Cada detall ha d'estar estudiat i una paraula o una coma fora de lloc poden esguerrar tot el conjunt. Per això és un dels gèneres literaris més difícils i arriscats: la línia que separa un microrelat genial d'un de ridícul és, sovint, molt fina. El microconte pot assemblar-se a un aforisme, a un poema en prosa o, tot sovint, a un acudit, però no són ben bé mai la mateixa cosa. El títol, a més, és clau: resulta sempre intrigant fins que, un cop llegit el text, pren sentit o, fins i tot, dona sentit al relat.

Si parlem de relats ultracurts és inevitable recordar el d'Augusto Monterroso que apareix com a citació inicial del llibre que teniu a les mans. La tradició literària llatinoamericana ha conreat a bastament aquest microgènere. En català, tot i que no hi ha una tradició tan ferma, s'han escrit també microrelats molt bons. Un dels autors nostrats que va conrear aquest gènere amb més èxit va ser el gran Pere Calders, que tancava alguns dels seus volums de contes amb una secció titulada "Contes breus" o "Contes portàtils", petites joies narratives altament recomanables per als amants de les experiències literàries curtes però intenses. Casualitat o no, Calders havia viscut gairebé vint-i-cinc anys d'exili a Mèxic. Més recentment, autors com Joan Pinyol (deixeble declarat de Calders) o Flàvia Company (amb estrets vincles amb l'Argentina) també han fet incursions reeixides en el microrelat, un gènere que, cada vegada més, prolifera en els concursos i que, fins i tot, s'ensenya

a les escoles d'escriptura. Com deia Txékhov, "la brevetat és germana del talent".

Els microrelats —i els de la Maria Pons en són un molt bon exemple— demostren que per abordar els grans temes universals no calen pàgines i pàgines de descripcions, diàlegs i situacions amb personatges de gran complexitat, sinó que es pot parlar, amb profunditat, de temes com l'amor, la mort, el dolor, la família, el poder o la por utilitzant amb prou feines unes poques línies perquè, al capdavall, com deia Henry David Thoreau, "l'art d'escriure consisteix a fer quadrar frases que suggereixen més del que diuen".

Tenint en compte que esteu a punt d'encetar una experiència lectora basada en la brevetat, seria un contrasentit que ara allargassés aquest pròleg amb peroracions innecessàries. Per tant, deixeu-me ja, tan sols, fer un apunt final: els microrelats de la Maria Pons estan carregats d'ironia, de sarcasme, de crítica social, de reflexió profunda, de tristesa, d'amor i desamor, de poesia... Endinsar-se en les pàgines d'aquest llibre és com fer pujar l'ànima en una muntanya russa plena de giravolts sobtats i baixades trepidants que tallen la respiració.

Gaudiu de l'experiència!

Llorenç CAPDEVILA

LLEGITS

Se les donava de ser molt llegit; així doncs, li vaig preguntar si li agradava “El dinosaure” de Monterroso.

Em va respondre amb fermesa i tota la seguretat d'aquest món que no li havia agradat gens i que l'hagué de deixar a la meitat.

CONVERSES TELEFÒNIQUES

—Com saps que és mort?

—Perquè no ronca.

—Mare de Déu! Que no ronqui, no vol dir pas que no respiri.

—No, ell no respira mai al llit, només ronca.

—Para de dir bajanades i posa-li el dit davant el nas.

—Per a què?

—Per veure si respira.

—I una punyeta! Quin fàstic posar el dit davant el nas d'un mort.

—Doncs, toca-li el pit.

—Per a què?

—Per veure si li batega el cor.

—Com vols que li bategui el cor, si és mort!

—I com ho saps, que és mort?

—Primer, perquè no ronca; i, segon, perquè l'he enverinat.

© Maria Pons Vidal, 2017
© del pròleg: Llorenç Capdevila Roure, 2017
© de les il·lustracions: Helena Esteve Armengol, 2017
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S.L, 2017
Sant Salvador, 8 – 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: març de 2017
ISBN: 978-84-9975-824-4
DL L 34-2017
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S.L
www.bobala.cat

« imprès a lleida »

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.